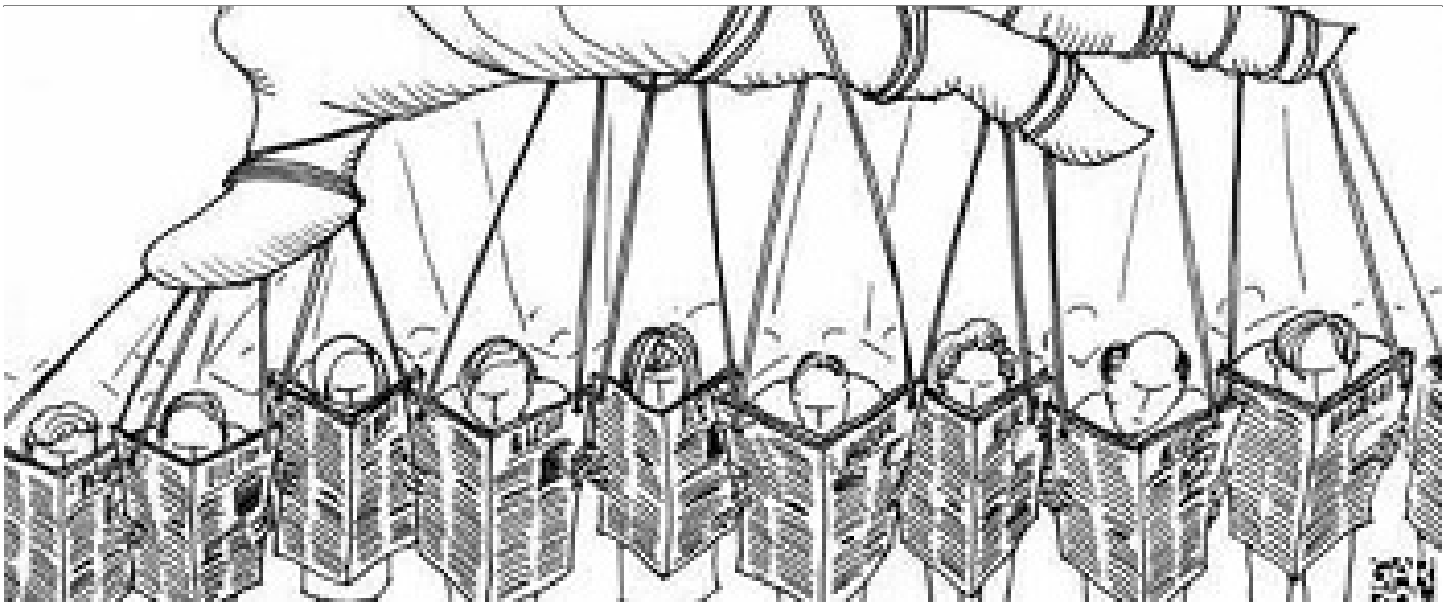

Pensament, ciència i valentia personal

Autor: Alexis Bertolín
Data de publicació: 28-01-2022

Una reflexió de l'Alexis Bertolín sobre com el fanatisme i l'arrogància es converteixen en pensament únic, no pas per investigar i comprendre la realitat sinó per imposar autoritàriament i totalitària la voluntat de l'Estat.

Per apropar-nos a l'anàlisi profunda de qualsevol tema del coneixement i, per tant, poder arribar a apropar-nos a la veritat, ens cal primer dubtar i qüestionar tot el que ens arriba a través dels nostres sentits. Perquè, sense dubte ni qüestionament no podem investigar ni analitzar res amb profunditat.

Si acceptem tot el que ens arriba, sigui quina sigui la font per la qual ens arriba, i sense tenir en compte com ens arriba, sobretot perquè ens arriba de l'autoritat establerta ?que és moltes vegades resultat de conjuntures de caràcter polític, econòmic, social, etc..., però no d'un veritable debat i contrast entre diferents idees?, és molt fàcil que caiguem en l'adoctrinament net i pelat i, de retruc, en el dogmatisme. I, com a resultat d'aquest, en el totalitarisme.

Sovint, aquest poder establert està basat en unes idees, principis o relats inamovibles i inqüestionables. Moltes vegades, fins i tot, el relat està embolcallat amb un vernís "científic", que no és res més que una crossa de moda per justificar-se i evitar el debat. Sigui la disciplina que sigui. Això, abans, era molt clar amb la religió, però ara ho tornem a repetir amb la "ciència", com si realment no hi hagués hagut una evolució transformadora i real del Esperit Humà. Em sap greu dir-ho, però és evident que hem canviat la sotana oficial per la ciència oficial. Abans hi havia inquisidors de fe i ara inquisidors de ciència. I, com en totes les disciplines del coneixement, ens enganyen en nom de la ciència per fer el que volen. En els meus més de vint-i-cinc anys d'experiència com a terapeuta, he vist coses que posen en entredit els dogmes establerts. La meva experiència m'ha portat a la paradoxa de veure la gran mentida que vivim a tots els nivells. Així he vist que hi ha gent que parla de ciència quan només es recolza en els seus títols i en el seu estatus acadèmic, mediàtic i social, aconseguit amb l'obediència i l'adoctrinament. En canvi, el Tao de Lao Tse, un dels meus llibres de capçalera, diu que el veritable savi no competeix i el veritable governant sembla que no governa. Fan sense

fer. Conviden, però no imposen. Perquè, aquell que imposa, intenta vèncer i només guanya ell, però no convenç. Per contra, en el convenciment hi guanya tothom.

Per tant, aquest poder establert, a fi de mantenir-se, el que fa és fer veure que el que pregona és l'única veritat i, a més a més, blinda els seus narradors i difusors comprant-los econòmicament, amb reconeixement econòmic, acadèmic, social, mediàtic, etc. Oi tant! El que és «veritat» és una conseqüència de qui té el poder. I en el nostre cas concret, com que els catalans «no existim» i l'Estat ha de justificar la realitat, no podem posar en entredit ni escriure la nostra història. El món oficial viu amb la realitat que ell mateix ha creat i es creu la seva pròpia mentida. Per això vivim en un món piramidal i la «veritat» és el guió preestablert.

Però, altrament, i malgrat tots els inconvenients, jo crec en la recerca de la veritat i, així mateix, també crec que, perquè hi hagi una veritable aproximació de consens a la veritat s'hauria de respectar, primer, les persones i, després, contrastar i debatre les seves idees.

No totes les persones som iguals ni són idèntiques les nostres visions, ja que partim d'individualitats, experiències, i herències diferents. D'aquesta manera, el coneixement es podria anar perfeccionant, sempre que entenguem que la consciència humana és diversa. Així, doncs, en una societat realment madura i democràtica no hi pot haver uniformitat. La Natura és diversitat extrema dins d'un ordre. Hem canviat la sotana oficial que ens volia salvar de tot per la ciència oficial que ens vol adoctrinar també i salvar-nos també. Però no tots estem obligats a compartir una sola i única veritat. Realment, si ens volem apropar a la veritat ens adonarem que som limitats i hem de partir més del que no sabem que del que podem constatar o saber. Però, que n'és de fàcil anar a favor de la corrent i atacar el pensament que no té mitjans per contrarestar la visió imposada amb qualsevol mena de poder. Sí, i tant! La gent opina sobre el que desconeix i és arrogant. I els «científics» fan el mateix que els altres. Diuen als altres que no poden opinar sobre coses que desconeixen, però ells fan exactament el mateix. Però, al capdavall, si no hi ha debat no hi ha ciència. I és molt difícil ser tu mateix en un món tan violent, on les idees i les paraules i, en conseqüència, la veritat són contínuament tergiversades.

Tenir una altra visió i analitzar i matisar les coses és el millor antídot contra els dogmes i les veritats revelades que es fan servir per dominar i adoctrinar la Humanitat. El problema, potser, és que els humans som educats i preferim mentides molt ben orquestrades abans que veritats caòtiques. I, observant aquest comportament, també m'adono que, per molta gent, és millor obeir sense dubtar que acceptar que el sistema t'enganya a tots els nivells i, així, poder viure de les teves renúncies personals i col·lectives.

La història, com a disciplina que intenta esbrinar i fer una aproximació dels fets succeïts des del pressent al passat més proper o llunyà, és una eina imprescindible perquè els Estats, com a màxima expressió del poder establert i com a lloc on conflueixen tot tipus de raons polítiques, jurídiques, econòmiques i ideològiques, intentin justificar i perllongar en el temps la seva raó d'existència i permanència al preu que sigui (suprimint, tergiversant, ocultant, inventant...) per crear obediència, submissió i donar coartada de fe inqüestionable a les idees que el sustenten.

Alexis Bertolín